

Το παραμύθι της Μέρας και της Νύχτας

Μια φορά κι έναν καιρό, στα πολύ παλιά χρόνια, ζούσε ένας μυλωνάς με τη γυναίκα του στην άκρη του κόσμου. Ο καλός ο μυλωνάς έμενε σ' ένα σπιτάκι δίπλα στο ποτάμι, αλλά τον πιο πολύ καιρό τον περνούσε στο μύλο του, έναν μεγάλο πέτρινο ανεμόμυλο που άπλωνε τα χέρια του μέχρι ψηλά στον ουρανό.

Εκείνα τα χρόνια, ο βασιλιάς Ήλιος έκανε δύσκολη τη ζωή των ανθρώπων. Για βδομάδες μπορεί να θύμωνε και να κρυβόταν και τότε ο κόσμος σταματούσε τις δουλειές του, άφηνε τα ζώα καταμεσής στα χωράφια κι έτρεχε στο σπίτι του. Μέσα στο σκοτάδι πολλοί έχαναν το δρόμο τους, τα παιδιά παρατούσαν τα παιχνίδια τους και γκρίνιαζαν όλη μέρα κλεισμένα μέσα στους τέσσερις τοίχους.

Άλλοτε πάλι ο βασιλιάς Ήλιος καρφωνόταν στον ουρανό και δεν το κουνούσε ρούπι για μήνες. Οι αγρότες δούλευαν για τόσες πολλές ώρες και δεν καταλάβαιναν ότι έπρεπε να σταματήσουν για να ξεκουραστούν, ώστε πολλοί κοιμόντουσαν όρθιοι δίπλα στα ζώα τους. Οι βοσκοί κυνηγούσαν τα μαντρώσουν τα κατσίκια τους, αλλά εκείνα δεν σταματούσαν τα παιχνίδια στις πλαγιές κάτω από τον φωτεινό Ήλιο. Οι γυναίκες φώναζαν που έκαναν ολημερίς δουλειές, σκούπισμα, μαγείρεμα σφουγγάρισμα και δεν είχαν χρόνο και διάθεση να καθίσουν δίπλα στη φωτιά και με το λιγοστό φως να κεντήσουν την προίκα τους ή να φτιάξουν πλεξούδες τα μαλλιά τους για να γίνουν όμορφες.

Ο καλός ο μυλωνάς, όμως, ποτέ δεν βαρυγκωμούσε, ποτέ δεν γκρίνιαζε. Όταν είχε συνέχεια φως, καθόταν στο μύλο του κι άλεθε τα ξανθά σιτάρια κι απ' την καρδιά τους έβγαине το ψωμί του κοσμάκη. Όταν έπεφτε σκοτάδι, κλεινόταν στο σπιτάκι του με την κυρά του και μπροστά στο τσουκάλι που άχνιζε, λέγανε ιστορίες. Ο βασιλιάς Ήλιος έβλεπε το αγαπημένο ζευγάρι μα πιο πολύ άκουγε την αγαθή μυλωνού που είχε πάντα ένα γλυκό λόγο στο στόμα. Ένα πράγμα μόνο την πίκραινε: ότι δεν είχαν παιδιά για να τα στολίζει, να τους λέει παραμύθια, να τα μαθαίνει τραγουδάκια και να τα νανουρίζει όταν θα έπεφταν κουρασμένα από τα

παιχνίδια στα κρεβατάκια τους.

Ένα πρωινό που ο Ήλιος είχε βγει για σεργιάνι πάνω από τον κόσμο, ξανάκουσε τα μοιρολόγια της μυλωνούς. Ράγισε η καρδιά του κι έτσι της έστειλε ένα περιστέρι μ' ανθρώπινη λαλιά για να την παρηγορήσει:

-Σώπα κυρά μου, της είπε δασκαλεμένο το περιστεράκι. Σώπα κι άλλοι που έχουν παιδιά έχουν μεγάλα βάσανα.

- Πουλί μου, είναι μεγάλος ο καημός μου. Όχι ότι έχω παράπονο από τη ζωή μας. Αλλά αυτό με τρώει.

- Αχ κυρά μου, φαντάσου ο έρημος ο Ήλιος κοτζάμ βασιλιάς κι έχει χάσει το μπούσουλα από τις δυο κόρες του, τη Μέρα και τη Νύχτα. Τον έχουν τρελάνει τόσο που άλλοτε ξεχνάει ν' ανατείλει κι άλλοτε να δύσει. Δύσκολα κορίτσια και κακότροπα.

- Περιστέρι μου, να τα 'χα εγώ τα κορίτσια του κι ας μου κάνανε τη ζωή μου μαρτύριο! είπε τότε η μυλωνού στο πουλί χωρίς να ξέρει ότι ήταν βαλτό από τον Ήλιο.

Όταν το άκουσε ο Ήλιος πήρε τη γρήγορη απόφαση να ευεργετήσει την μυλωνού για την καλή κι υπομονετική καρδιά της, αλλά και να βάλει μια τάξη στο βασίλειό του που κόντευαν οι δυο του κόρες να το γκρεμίσουν συθέμελα, παίρνοντας στο λαιμό τους όλα τα ζωντανά και τα άψυχα του κόσμου. Έτσι, μια και δυο, έδωσε ανθρώπινη μορφή στις πριγκίπισσες του και τις έστειλε μέσα σε δυο καλαθάκια μπροστά στο κατώφλι της μυλωνούς.

Μέσα στον ύπνο του το ζευγάρι άκουσε στην εξώπορτά του φωνές μωρών κι άνοιξε τρομαγμένο το σιδερένιο μάνταλο. Όταν είδαν τα δύο κοριτσάκια, ένα ξανθό και κάτασπρο κι ένα με μαύρα μαλλιά και σκοτεινά μάτια, δεν πίστευαν ότι μια τέτοια τύχη είχε χτυπήσει τη δική τους πόρτα. Τότε, φάνηκε ξανά το περιστέρι και τους είπε με την ίδια λαλιά:

-Είναι το δώρο του βασιλιά σε σας που είσαστε οι πιο πιστοί και καλόκαρδοι από το βασίλειό του. Σας δίνει τις κόρες του για όσο θα ζείτε και σας ζητά να τις κάνετε να μάθουν να σέβονται τους γονείς, να υπακούνε και να νιώθουν ευγνωμοσύνη για όσα τους έχουν δοθεί. Όταν θα μεγαλώσουν, θα γυρίσουν ξανά πριγκιποπούλες στο βασίλειό του, αλλά, όπως ελπίζει ο πατέρας τους, με περισσότερο μυαλό.

Όσο μεγάλωναν τα δυο κορίτσια λες και η χαρά είχε μπει μέσα στο σπίτι του μυλωνά και της γυναίκας του. Αλλά αν κι η μυλωνού έδειχνε γλύκα και υπομονή με τα καπρίτσια τους, η Μέρα και η Νύχτα συνέχεια μαλώνανε, ποια είναι η πιο όμορφη, η πιο άξια, η πιο ικανή, κάνανε ζημιές και βάζανε σε βάσανα και το βασιλιά πατέρα τους και τους ανθρώπινους γονείς τους.

Ο Ήλιος συνέχιζε να ζαλίζεται με τις φωνές και τους καυγάδες τους, σκόρπιζε το σκοτάδι και πάγωνε ο κόσμος από το κρύο ή καιγόταν το πελεκούδι από τις καυτερές αχτίνες του. Η μυλωνού δεν είχε μετανιώσει ούτε στιγμή για τις κόρες

που της είχαν δοθεί, αλλά ο μυλωνάς έσπαγε το κεφάλι του για να δει πώς θα έκανε τα κορίτσια του να μονοιάσουν και να είναι αγαπημένα.

Μια μέρα, ο μυλωνάς αποφάσισε να πάρει μαζί του στο μύλο τη Μέρα. Πήραν μαζί τους φαγητό και νερό και κάθισαν με τις ώρες αλέθοντας το αλεύρι του κοσμάκη.

-Είσαι μια άξια κόρη, προκομμένη και αγαπάς τη δουλειά και τη δημιουργία, την παίνεψε ο μυλωνάς. Εσύ, όταν θα γίνεις βασιλοπούλα, θα πρέπει να φροντίζεις τους ανθρώπους με το φως σου, να καρπίζεις τα χωράφια, να βοηθάς τα παιδιά να πηγαίνουν στο σχολείο και να μαθαίνουν γράμματα. Όλα είναι στο δικό σου χέρι και πρέπει να χαίρεσαι που θα έχεις τόση δύναμη και θα κάνεις καλό στον κόσμο.

Τότε, για πρώτη φορά, η Μέρα μαλάκωσε και έδωσε το χεράκι της στο μυλωνά, όταν γύρισαν κουρασμένοι πίσω στο σπίτι τους.

Όταν επέστρεψαν στο σπίτι, βρήκαν τη μυλωνού να κάνει πλεξίδες τα μαύρα μαλλιά της Νύχτας και να της τραγουδάει ένα όμορφο νανούρισμα. Κουρασμένη η Μέρα έφαγε κι έπεσε να κοιμηθεί. Τότε ήρθε η σειρά της Νύχτας. Ο μυλωνάς την πήρε από το χέρι και βγήκαν μέσα στο δάσος. Η Νύχτα άκουγε τους ψίθυρους των ξωτικών, το μουρμούρισμα του ρυακιού κι όλο και περισσότερο μαγευόταν.

- Αυτό είναι το δικό σου βασίλειο, της είπε τότε ο μυλωνάς. Εσύ, όταν θα γίνεις βασιλοπούλα, θα καρφώνεις στα μαλλιά σου τα φωτεινά άστρα, θα χαρίζεις την ξεκούραση στον εργάτη, τα όνειρα στα παιδιά, τον έρωτα στους αγαπημένους. Θα σε τραγουδήσουν πολλοί και θα σε αγαπήσουν περισσότεροι. Χωρίς εσένα ο κόσμος θα είναι μισός. Η μοίρα το έφερε να είσαστε με την αδερφή σου δεμένες. Δεν μπορεί η μια να κάνει χωρίς την άλλη. Μόνο έτσι θα ζήσει καλύτερα κι ο κόσμος.

Η Νύχτα, αν και κοριτσάκι, με τη σοφία των αιώνων της, κατάλαβε πόσο δίκιο είχε ο μυλωνάς. Όταν γύρισαν πια στο σπίτι, χαμογέλασε στη Μέρα που είχε μόλις ξυπνήσει κι έπεσε να κοιμηθεί στην αγκαλιά της μυλωνούς.

Η Μέρα και η Νύχτα ζήσανε μαζί με το μυλωνά και τη γυναίκα του μέχρι τα βαθιά γεράματα των ανθρώπινων γονιών τους, έμαθαν να αγαπούν τους ανθρώπους και τα ζώα, να φροντίζουν τη φύση και να υπακούνε στον ουράνιο πατέρα τους. Ο Ήλιος τις έβλεπε από ψηλά και καμάρωνε για τις μυαλωμένες κόρες του, καταλαβαίνοντας ότι είχαν μάθει το μάθημά τους και ήξεραν πια τον προορισμό τους.

Κι έτσι, μετά από πολλά χρόνια, η Νύχτα και η Μέρα ξαναγίνανε βασιλοπούλες στο βασίλειο του Ήλιου και μονοιασμένες κυβερνούσαν από κει και μετά τις ζωές των ανθρώπων.

Πηγή:e-children.blogspot.com